

عنوان مقاله:

کمیت و کیفیت بازخورد در محیط بالینی از نظر دانشجویان مامایی

محل انتشار:

دوفصلنامه راهبردهای توسعه در آموزش پزشکی، دوره 3، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

سهیلا ضیایی - کارشناس ارشد، آموزش مامایی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کازرون، کازرون، ایران

خلاصه مقاله:

اگرچه بازخورد به عنوان بخش جدایی ناپذیر از فرآیند آموزشی به رسمیت شناخته شده اما پیچیدگی شبکه آموزشی از یک جامعه آموزشی به جامعه دیگر، دادن، گرفت و تطبیق با بازخورد را برای مدرسین و فراگیران چالش برانگیز کرده است. ارایه برنامه آموزشی جهت توانمند کردن مدرسین و فراگیران در این زمینه، نیاز به تعیین خلاءهای آموزشی در ارایه موثر بازخورد دارد. بر این اساس، این پژوهش جهت بررسی وضعیت کمی و کیفی ارایه بازخورد در آموزش بالینی دانشجویان مامایی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کازرون طراحی و اجرا شده است. روش ها این پژوهش از نوع توصیفی - تحلیلی است که جمعیت و نمونه آن را تمام دانشجویان مامایی با حداقل تجربه یک دوره کارآموزی زایمان (130 نفر)، تشکیل دادند. اطلاعات با استفاده از پرسشنامه چهار بخشی شامل: 1- اطلاعات دموگرافیک، 2- سوالات بستهای در رابطه با زمان، روش، شرایط و ساختار بازخورد دریافتی، 3-16 جمله در مقیاس چهار رتبه ای لیکرت در بررسی کیفی بازخورد دریافتی از سه جنبه شیوه ارایه (5جمله)، انطباق با اهداف آموزشی (5جمله) و مفید و سازنده بودن بازخورد (6جمله) و 4- یک سوال باز چه عواملی مانع استفاده از بازخورد میشود یا بازخوردهای محیط بالینی را در یادگیری شما بیاثربخش میکند - جمع آوری شد. 130 پرسشنامه در اختیار دانشجویان قرار گرفت و 120 پرسشنامه کامل جمعآوری شد. اطلاعات با استفاده از نرم افزار SPSS نسخه 19 مورد تحلیل قرار گرفت. از تحلیل توصیفی و مقایسه میانگین ها برای توصیف داده ها استفاده شد. یافته ها: از نظر کمی، یافته ها نشان داد که 72.5٪ دانشجویان به طور مرتب بازخورد دریافت کردند و بازخوردهای دریافتی آنها در اکثریت موارد حین انجام پروسیجر 75.83٪ به صورت فردی 60٪ شفاهی 81.66٪ و با توضیح جزئیات 61.7٪ بود. از نظر کیفی، میانگین نمرهای که دانشجویان به شیوه ارایه بازخوردهای دریافتی خود و مفید و موثر بودن آنها دادند به ترتیب 0.5 ± 2.6 و 0.75 ± 2.7 در مقیاس چهار رتبه ای لیکرت بود. به استثنای 6 گویه، اکثر دانشجویان گزینه گاهی اوقات را برای پاسخ به گویه ها کیفی انتخاب کردند. در هر سه حیطه مورد بررسی، دانشجویان سال سوم نسبت به دانشجویان سال چهارم ارزیابی بهتری از بازخورد دریافتی خود داشتند. نتیجه گیری بازخورد در روند آموزش مامایی فاکتور فراموش شده ای نیست و حتی از نظر کمی در سطح مطلوب است اما از نظر کیفی به خصوص از نظر دانشجویان سنوات بالاتر در حد بهینه ارایه نمیکرد. گرچه توانمند سازی مربی میتواند در تغییر نظر دانشجویان نسبت به کفایت بازخورد موثر باشد اما کافی نیست. چرا که حتی اگر ما مربیان توانمند در ارایه بازخورد باشیم تا زمانی که فراگیران در دریافت و استفاده از بازخورد توانا نباشد و نسبت به آن تمایل نداشته باشند؛ تلاش مربیان بیثمر خواهد بود. برای رسیدن به بازخورد موثر در حرفه بهداشتی پرورش گیرنده بازخورد ضروری است.

کلمات کلیدی:

بازخورد، آموزش بالینی، دانشجوی مامایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/681767>

